მშრომელთა ერთიანდით ერთ ჯარად, მეგრთდით

წყლიწადი მეხუთე

კომუნისტი

ც ე ნ ტ რ ა ლ უ რ ი და თბილისის კ ო მ ი ტ ე ტ ი ს და სრ. საქ. მ., გ. წ. არ. და მატარ დეპ. საბ. ბ ა კ ი ს ო რ გ ა ნ ო.

რედაქცია: ტფილისი, კრუზენ. ქ. № 4, მე-3 სართული. რედაქციაში საქმისთვის მოლაპარაკება შეიძლება ყოველდღე გარდა კვირა-უქმე დღეებისა 2-დან 3 საათამდე. ტელეფ. ნომრები რედაქტორის 14—76 მდივნის 10—58

მთავარი კანტორა: ტფილისი, რუსთაველის პრ. № 26 მე-2 სართული ტელეფ. 5—48. ხელის მოწერის თვიური ფასი: საქართველოში 1.250.000 მან. განცხადება 15 კაპ. ჩერვონცებით ნორმარულის სტროკონი. სამგლოვიარო განცხადება 4 მანეთი ჩერვონცებით.

დ ღ ი უ რ ი

ინგლისის კომპარტიის პოლიტბიურომ გამოუშვა მოწოდება, რომელშიც მოითხოვს მშრომელთა წრისფერ ფრონტის შექმნას რეპარაციების კონფლიქტის თავიდან აცილებისათვის. ინგლისის მთავრობა არ აპირებს ოკუპაციაში მონაწილეობა მიიღოს რუჰრის ოკუპაციაში.

ვოს გერმანიას პასიური წინააღმდეგობის შეწყვეტა.

ხენატში იტალიის მთავრობის თავმჯდომარემ მუსოლინიმ წარმოთქვა სიტყვა, რომელშიც აღნიშნა ის გარემოება, რომ ფაშიზმს შიგნით დიდძალი მტრები ჰყავს.

№ 134 ხუთშაბათი 14 ივნისი, 1923 წ. ყოველდღიური გაზეთი ფასი 50,000 მან. № 134

შტატების შემცირება და უმუშევრობის საკითხი

შრომის ბირჟა ამ ჟამად ითვლის ჩვენი პატარა ქვეყნისათვის საგრძნობ რიცხვს უმუშევრებისას. ეხლა კიდევ მიმდინარეობს წარმოება-დაწესებულებებში შტატების, ასე ვსთქვათ, გენერალური შემცირება. დადგენილია შემოკლდეს შტატები საშუალოდ 35 პროცენტით. ამ ღონისძიების გატარების შემდეგ უმუშევართა რაოდენობა სულ მცირე ორი-სამად გაიზრდება.

ამოდენა უმუშევრებზე ზრუნვა მძიმე ტვირთად აწვება სახელმწიფოს. თვით უმუშევრები მაინც უკიდურეს გაჭირვებას განიცდიან, რადგან ჩვენი ქვეყნის ჯერ კიდევ მცირე რესურსები არ იძლევიან საშუალებას მათი ცოტად თუ ბევრად ნორმალურად დაკმაყოფილებისათვის.

უმუშევრობა მასიური მოვლენაა კაპიტალისტურ ქვეყნებში და ის თავისამტკრივე საკითხადაა გადაქცეული. იქ ეს მოვლენა გამოწვეულია ბურჟუაზიული წყობილებისათვის დამახასიათებელ მეურნეობის ანარქიით, მეურნეობის, რომელიც ამასთან ძირ-ფესვიანად შეარყია მსოფლიო ომმა და მისმა შედეგებმა.

რა თქმა უნდა, საბჭოთა რესპუბლიკა, გარშემორტყმული კაპიტალისტური მოსფლიოთი, თავისი ისედაც სუსტად განვითარებული ეკონომიკით, რომელიც ამასთან დაანგრია იმპერიალისტურმა და სამოქალაქო ომმა, ერთბაშად ვერ ააყვანებდა ქვეყანას, ასე მალე ვერ შექნილა სავსებით სოციალისტურ მეურნეობას და ვერ დააღწევდა თავს ბურჟუაზიულ წყობილების თანამგზავრ ზოგიერთ უარყოფით მოვლენებს, სხვათა შორის, უმუშევრობასაც, რომელიც ამ შემთხვევაში გვაინტერესებს.

და ჩვენ ვხედავთ, რომ უმუშევრობა ბლომად გვყავს. მიმდინარე შემცირება, როგორც ვსთქვით, უფრო გაამრავლებს მათ რიცხვს.

რითაა გამოწვეული ეს შემცირება? ჩვენ რამოდენიმეჯერ მოვახდინეთ ეს ოპერაცია. ახალი სახელმწიფო აპარატის მოწყობის და რეორგანიზაციის პროცესში იქნებოდა ამის ბოთხოვნილება. ამა თუ იმ აპარატის ჩამოყალიბება, სწორი გამორკვევა მისი ფუნქციების, მუშაობის ხასიათის და ზომის, ცხოვრების პირობებთან მისი შეფარდების საჭიროება იწვევდა ამას. ამასთან არ უნდა დაგვაეიწყდეს, რომ ზოგიერთი პირების „უწყებრივი პატრიოტიზმი“ და „ქვეყნმოქმედური გრძნობები“ ხშირად ამარცხებდნენ სახელმწიფოებრივი მიზანშეწონილების მოსაზრებებს და ხელს უწყობდნენ შტატების გაბერვას.

ჩვენს ამოცანას კი შეადგენს ჯანსაღი, ელასტიური და ამასთან იაფი აპარატის შექმნა, აღმოფხვრა ბიუროკრატიზმის, ჯანცელიარიზმის, აპარატის უშუალოდ დაახლოვება ხალხთან, ამავე დროს სახელმწიფო ეკონომიის მაქსიმალური დაცვა. ამ-სათვის ერთი რადიკალური ზომაა მტკიცე შტატების დაწესება, მათი შესაძლებელი შემოკლება და პირადი შემადგენლობის თვისებითი ბარისხის აწევა.

დღევანდელი შემოკლება შეეხება წარმოებებსაც, მუშებსაც. ეს გარემოება მოწმობს, რომ ჩვენ განვიცდით წარმოების ერთგვარ კრიზისს, მის შემცირებას. ზოგიერთი ჩვენი წარმოება იძლევა დეფიციტს, ნაწარმოები ძვირად ჯდება და იგი ვერ პოულობს ბაზარს, მომხმარებლის სყიდვითი უნარის დაცემის და გარეშე ქვეყნებთან სააღებ-მიცემო დამოკიდებულების მოუგვარებლობის გამო; ზოგ შემთხვევაში ნედლი მასალა და საქარხნო-საფაბრიკო მოწყობილობა არ მოგვეპოვება. აქ უეჭველად ღრმა ობიექტიურ პირობებთან გვაქვს საქმე, რომელთა დაძლევა ხანგრძლივ დროს, საერთო კონიუნქტურის შეცვლას, დიდ საშუალებებს და შრომას მოითხოვს. ამასთან ისიც უნდა ითქვას, რომ ჩვენმა ზოგ სამეურნეო ორგანოებმა იქ თავითვე ფართე მიზნები დაისახეს, კარგად ვერ გამოიანგარიშეს ჩვენი რესურსები და შესაძლებლობანი; ზოგან წარმოება და გაჭრობა ვერ წარმართეს რაციონალურად. ამითაც აიხსნება, რომ დღეს ჩვენ ვგეგვართ ზოგიერთ დარგში წარმოების და მასთან შტატების შემცირების ფაქტის წინაშე.

საქმის კარგად დაყენება კი შეიძლება არსებულ საშუალებათა უტყუარი აღრიცხვით, საერთო მდგომარეობის და მომავლის პერსპექტივების სწორი გათვალწინებით. შემდეგში, სამეურნეო გეგმების შედგენის დროს, ამას უნდა მიექცეს განსაკუთრებული ყურადღება. მაშინ ჩვენ არ დაგვჭირდება დაწყებულ საქმის შეზღუდვა და შეწყვეტა, როგორც ეს გეემართება ეხლა.

ასეა თუ ისე, უმუშევართა საკითხი მწვავედ დგას ჩვენს წინაშე, და საჭიროა მისი რამე ნაირად მოგვარება.

პირველ ყოვლისა ავღნიშნავთ, რომ შტატების შემოკლების დროს საჭიროა დიდი სიფრთხილის გამოჩენა. სხვათაშორის, მხედველობაში უნდა იქნას მიღებული შესამცირებელ მუშა-მოსამსახურეთა ოჯახური შემადგენლობა და სხვა თანასწორ პირობებში შტატ გარეშე დატოვებულნი იქნენ ისეთები, რომელ ოჯახებს წევრები რჩებიან მუშაობაზე, ან რომელთაც ჰყავთ სხვა მარჩენალნი.

შემდეგ, ჩვენ უნდა შევეცადოთ მოვაწყოთ საზოგადო სამუშაოები, არტელები უმუშევართაგან. მათ მთავრობამ, სამეურნეო ორგანოებმა და პროფკავშირებმა უნდა აღმოუჩინონ ყოველგვარი დახმარება და შეღავათები.

ფართედ უნდა მოეწყოს უმუშევართა დახმარების საქმე, მათთვის თავის დროზე და დაუბრკოლებლად დაწესებული სუბსიდიის მიცემა.

აგრეთვე უკეთ უნდა იქნას მოწესრიგებული შრომის ბირჟის მუშაობა. უნდა მოისპოს „ნათლიმამობა“, თუ მას აქვს ადგილი.

უნდა მოისპოს აგრეთვე ზედმეტი საათების მუშაობა, სადაც ეს თითქმის მუდმივადაა შემოღებული. ასეთ სამუშაოზე, თუეს საჭიროა და ტექნიკურად მოსახერხებელი, უმუშევრები უნდა იქნენ მიწვეულნი.

კიდევ გვინდა ავღნიშნოთ ერთი გარემოება. ბევრს აქვს მისწრაფება თბილისში მოეწყოს და იცხოვროს, იმათაც, რომელთაც კავშირი არა აქვთ გაწყვეტილი სოფელთან და რომელთაც შეუძლიათ იქ მეურნეობის წარმოება თუ სხვა სამუშაოს შესრულება. ცოტად თუ ბევრად ინტელიგენტური ძალები სოფელს გაურბიან და ქალაქს ეტანებიან. აქ კი მათი არსებობა საზოგადოებრივი თვალსაზრისით არავითარ სარგებლობას არ წარმოადგენს.

უმუშევრობასთან ბრძოლის დროს ეს მოვლენაც მისაღებია მხედველობაში.

თავის თავად ცხადია, ჩამოთვლილი ზომებით არ ამოიწურება უმუშევრობასთან ბრძოლის საშუალებები. ეს მხოლოდ პალიატივებია, და არა საკითხის რადიკალურად გადაჭრა.

მთავარი საშუალებაა ქვეყნის მეურნეობის საერთოდ აღორძინება. საბჭოთა ხელისუფლების გულისყურიც აქეთკენაა მიქცეული.

მათი ერთობა

საქართვ საგანგებო კომისიის უთავეზო მუჯლუგუნების გაელენით მენშევიკების გამომცემლობის კერა ამის წინეთ განელდა და ჩაქრა. ორი ფარული სტამბის აღმოჩენამ და მოშლამ დროებით შეაფერხა მათი გაზ. „ჩვენი ერთობა“-ს გამოცემა. ახლა მენშევიკებს უკვე მოუხერხებიათ სტამბის ან სტამბის მაგვარი სწორატის გამართვა და გაზეთის მორიგი ნომრის გამოშვება.

მეტათ შეკეცილი და დაჩიავებული ეს „ორგანო“, მაგრამ მიუხედავათ ამისა ან, უკეთ, სწორეთ ამის გამო, მენშევიკების გოლიათების ტანბახი სამყაროს ბჭეებს აზანზარებს...

„ისევ ბრუნავს! ჩვენი ერთობა ისევ გამოდის მოკეთის სასიხარულოთ და მტრის გულის გასაგმირავათ! ჯალათობს ეგონათ, რომ მოსპეს თავის უთალი სოც.-დემოკრატიული სიტყვა“... და ასე მთელი წერილის ჩაღლებით.

სჩანს, უკიდურესათ შეეწროებულა მენშევიკური მწვერვალის ირგვლივ ოკალი, უკიდურესათ გარიყულან სოც.-დემოკრატიის ჭურუნი, რომ ასეთი თავის ქება დასჭირებიათ შედარებით უბრალო საქმის—პატარა გაზეთის გამოცემის—შესრულების გამო. „განგმირული გულით“ ცვლიან ბედის ასე დატრიალებას: საბჭოთა წყობილების დაღუწვის დაჩქარებული „პატრია“ ხტუნავს და კუნტრუშობს არალეგალურ ფურცლის გამოშვების გამო...

„ჩვენი ერთობის“ სამ სვეტიანი ფურცლები სავსეა ნაირ-ნაირი თემებით, ქვეყნიურით და ზეციურით, მარა სული ცოცხალი აღარ ჩანს არც ერთს სტრიქონში. თითქოს მხოლოდ ფიზიკური ინერციის ნაყოფი იყოს მთელი შინაარსი გაზეთის. ცხარე და საგინებელი სიტყვები ბლომათაა ნახმარი კომპარტიის და „საოკუპაციო მთავრობის“ მისამართით, მაგრამ ეს პილპილია სულ აღარ სწვავს: მოძველებული, დამჭკნარი და ძალადაკარგული.

ულრენენ აგრეთვე „მოღალატეებს“, პარტიიდან გასულ და გაჭცეულ თავიანთ წევრებს. შუბი ხალთაში აღარ იმალება და მენშევიკები „ორგანოც იძულებულია გული მოიფხანოს მაგარი, მრავალსართულიანი გინებით: „ლაჩრები, სულითა და ხორცით გლახაკები, პოლიტიკური ბეცები! იმითი როლი სამარცხვინო იქნება და მათი ხმა ხალხის ხვინო იქნება და მათი ხმა ხალხის გულს ვერ მიწვდება“... ეშვე გარეშეა, რომ ასეთი გინების გამგონე პატიოსანი ელემენტები მენშევიკური შეთხელებული მრევლისა შეიკრიბებიან და გამოიტანენ დაახლოვებით შემდეგ რეზოლიუციას: „მოვისმინეთ გინება და მუქარა პარტიიდან გასულ ამხანაგების მიმართ და დავადგინეთ ყველამ მიეგაძოთ მათ და გავყვეთ“.

იმავე მოსაწყენ თემაზე—პარტიიდან ლტოლვის შესახებ—მენშევიკები ამეტყველებენ „პროფ. კავშირების არალეგალურ ბიუროს“.

ეს საზღაპრო ბიურო ბუზღუნობს: იღებენ ყოველგვარ ზომებს სუსტი ელემენტების დასაშინებლად და ხელს აწერინებენ საბჭოთა ხელისუფლების სასარგებლოთ. „მუშათა კლასის აბსოლიუტური უმრავლესობის სახელით“ (ალბათ ათასობით გასულების სახელითაც?!) ბიურო იფიცება რომ „ვერავითარი განცხადება არსებულ ხელისუფლებასთან მაქედლების შესახებ ჩვენ (ალბათ უნდა იყოს: მენშევიკების) მასიურ რიგებს ვერ შეარყევსო“. დაბოლოს „ბიურო“, როგორც წესი და კანონია, ერის მოღალატეთ აცხადებს გაქცეულებს.

მონაწილე ვართ მენშევიკების ოჯახის უდიდესი უბედურების, მარა იმედი არ გვაქვს, რომ მათი ორგანოს და ბიუროს მუქარა გააჩერებს მენშევიკურ ფარეხში ცოტათ მაინც შეგნებულ მშრომელს, თუ კი ასეთები კიდევ დარჩენილან იქ.

ახლა უფრო სერიოზულ თემაზე. გაზეთის ერთს წერილში „გაბურებულ შანთზე“ ვკითხულობთ:

„მიხა ცხაკაიების ბანდიტური ყოველდღიური პოლიტიკა ქმნის საუკეთესო ნიადაგს ბანდიტებისათვის. თავის ეკონომიურ, საფინანსო და აგრარულ მოღვაწეობით ისე ანგრევენ მეურნეობას, რომ უსაქმოთ, უმიწაწყლოთ დარჩენილებს პირუკუპირ უხსნიან გზას ბანდიტური გამოსვლებისაკენ“...

ამას წინეთ ნიღაბაგდებულ და ნაწილობრივ გარჩეულ სამხედრო ცენტრის საგმირო საქმეებმა ცხადი გახადეს პარიტეტული კომიტეტის ძმური კავშირი ბანდიტებთან. მენშევიკები ჩოლოყაშვილ-ფავლენიშვილების „შეფიცული ძმები“ გაჰხდნენ. აქამდის მენშევიკები ფარავდენ ასეთ ნათესაობას. დღეს კი სჯაროთ გამოდიან ჩოლოყაშვილების დამცველთა როლში. დაუბრუნეთ მიწა თავადებს და მეფის აფიცრებს! დაუბრუნეთ ფაბრიკა-ქარხნები და სასახლეები ძველ მეპატრონეთ!—აი რას მოითხოვენ ჩვენგან მენშევიკები.

და რაკი არ უბრუნებთ, ჩოლოყაშვილების ბანდიტობა სავსებით ბუნებრივი და კანონიერია—გვიხსნიან „მარქსისტები“. საქართველოს მშრომელნი უპასუხებენ მათ:

მოვისმინეთ თქვენი ახსნა, გავიგეთ თქვენი გულისნადები, გავეცანით თქვენს ზრახვებს და ვნახეთ თქვენი მოძმე მოკავშირენი. ამიერიდან მენშევიზმი და ბანდიტიზმი ერთი და იგივეა ჩვენთვის. თქვენი ერთობა ჩვენთვის წყალება და დაღუპვაა, გვეჯობს ორივე მოკავშირე დავსაბრაოთ და მით მოვიპოვოთ მოსვენება.

მან.

წერილები კოოპერაციაზე

V.

ჩვენ ბევრს ვლაპარაკობთ წერა-კითხვის ლიკვიდაციაზე საერთოდ და განსაკუთრებით კი წერა-კითხვის ლიკვიდაციაზე ჩამორჩენილ გლეხთა მასებში. ამ წერა-კითხვის ლიკვიდაციას მით უფრო მეტი მნიშვნელობა ეძლევა იმ მხრივ, რომ შესაძლებლათ ხდის ფართო მასების შეკავშირებას, ნამდვილ შეკავშირებას კოოპერატიულ საქმიანობაში.

„კულტურულ მუშაობას გლეხობაში,—ამბობს ამბ. ლენინი,—ეკონომიური მნიშვნელობით მისწრათ აქვს გლეხობის კოოპერატიული შეკავშირება. რომ მოვახერხოთ სრული კოოპერატიული შეკავშირება, მაშინ ორივე ფეხი სოციალისტურ ნიადაგზე გვედგმებოდა. მაგრამ ეს პირობა სრული კოოპერატიულ შეკავშირებისა გულისხმობს გლეხობის (სწორეთ გლეხობის, როგორც დიდი მასის) ისეთ კულტურულისმას, რომელიც შეუძლებელია მთელი კულტურული რევოლიუციის მოუხდენლათ“. („კომუნისტი“ 3 ივნისი).

რატომაა საჭირო ასეთი კულტუროსნობა მასიური კოოპერაციისათვის? რატომაა საჭირო, რომ კოოპერატიულ საქმიანობაში მონაწილე ფართო მასები უეჭველათ ნასწავლი იყვენ?

იმიტომ, რომ „სოციალიზმის წყობილება არის წყობილება განათლებულ კოოპერატორებისა საზოგადოებრივ საკუთრების დროს წარმოების საშუალებებზე, პროლეტარიატის კლასიური გამარჯვების დროს ბურჟუაზიაზე“ (ლენინი).

მაშასადამე ჩვენ სოციალიზმის დასამყარებლათ გვესაჭიროება არა მარტო ფართო მასების შეკავშირება საერთოდ კოოპერატიულათ, არამედ ისიც, რომ ეს ფართო მასები, რომლებიც შეკავშირებული იქნებიან კოოპერატიულათ განათლებულ იყვენ მეორე მხრით კი ეს მასიური შეკავშირება შესაძლებელი გახდება სავსებით და მოიტანს სასურველ შედეგებს სრულათ მხოლოთ მაშინ, როდესაც ჩვენი კულტურულათ ჩამორჩენილი გლეხობა „ცივილიზაციის“ გზას დაადგება, როდესაც ის „გაევროპიელდება“ ამბ. ლენინის გამოთქმით. მაგრამ ეს არის არა ერთი თვის ან ერთი წლის საქმე (დღეს ჩვენ მხოლოთ დღეებით და კვირეებით ვლაპარაკობთ და ძალზე შევეჩვიეთ ასეთ მოკლე დროიან ქამპანიების ჩატარებას), არამედ ათეული წლების. „ჩვენ შეგვიძლია გავიაროთ ეს ეპოქა სულ ცოტა ხნოვანმედე ათი წლის განმავლობაში“, ამბობს ამბ. ლენინი. ასე რომ ამისათვის საჭიროა სისტემატიური, ღრმა და დაუღალავი მუშაობა დიდი ხნით. „გაევროპიელება“—აი საითკენ მოგვიწოდებს ჩვენ ამბ. ლენინი.

„გაევროპიელება“, რომელზედაც გველაპარაკება ამბ. ლენინი არის წინასწარი აუცილებელი პირობა ყველა მცხოვრებლების არა უბრალო არამედ ცივილიზაციურ შეკავშირებისა კოოპერატიულათ, რაც, იგივე ლენინის სიტყვით, იგივე სოციალიზმია.

„ჩვენ ჩვენი მოწინააღმდეგენი,—სწერს ლენინი,—ხშირათ გვეუბნებოდენ, რომ ვიწყებთ უგნურ საქმეს—სოციალიზმის დამყარებას კულტურულათ არა საკმაოთ მომზადებულ ქვეყანაში. მაგრამ ისინი შეცდენ იმაში, რომ ჩვენ დავიწყეთ არა იმ ბოლოდან, რომლიდანაც უნდა დაგვეწყო (ყველა პედანტების) თეორიის მიხედვით და რომ ჩვენში პოლიტიკური და სოციალური გადატრიალება წინ უძღოდა იმ კულტურულ რევოლიუციას, რომლის წინაშე ჩვენ ახლა მაინც ვდგევართ. ჩვენთვის ახლა საკმაოა ეს კულტურული რევოლიუცია იმისთვის, რომ გადავიქცეთ სრულიად სოციალისტურ ქვეყანათ, მაგრამ ჩვენთვის ეს კულტურული რევოლიუცია მეტად დიდ სიძნელეს წარმოადგენს, როგორც წმინდა კულტურული (რადგან ჩვენ წერა-კითხვა არ ვიცით), ისე მატერიალური მხრით, რადგან კულტურის შესათვისებლათ საჭიროა წარმოების მატერიალები საშუალებების ერთგვარი განვითარება, საჭიროა ერთგვარი მატერიალური მასა“. („კომუნისტი“ 2 ივნისი).

ამ გვარათ აშკარა და ნათელია, თუ რა დიდ სიძნელეს წარმოადგენს ეს მეორე მხარე ჩვენი ამოცანისა, და ჩვენი „გაევროპიელება.

ერთი შეხედვით ჩვენ, როდესაც უკვე ვიწყებთ კოოპერაციის განვითარებასა და მასში ფართო მასების ჩაბმას, სრულ სოციალიზმამდე სულ ცოტა და პატარა რამ გვრჩება. მართალი რომ ვთქვათ, ჩვენ დაგვრჩა „მხოლოდ“ ერთი რამ: შევქმნათ ჩვენი მოსახლეობა ისეთი „განათლებული“, რომ მან შეიგნოს საყოველთაო კოოპერატიული გაერთიანების სარგებლობა და მიიღოს მონაწილეობა მასში („მონაწილეობა არა პასიური, არამედ აქტიური“, რადგან ამაში მდგომარეობს სწორეთ სოციალიზმი—კ. კ.). „მხოლოდ“ ეს სხვა არავითარი დიდი სიმრძნე არ არის საჭირო სოციალიზმში გადასასვლელათ. მაგრამ რომ მოვახდინოთ მარტო ეს „მხოლოდ“, საჭირო მთელი გადატრიალება, ხალხის მასების კულტურული განვითარების მთელი პერიოდი. ამიტომ ჩვენი სახელმძღვანელო აზრი უნდა იყოს: რაც შეიძლება ნაკლები „ბრძნული ჩხირკედლაობა... მაგრამ რომ ახალი ეკონომიური პოლიტიკის საშუალებით მოვახერხოთ მთელი მოსახლეობის გაერთიანება, ამისათვის საჭიროა მთელი ისტორიული ეპოქა, განსაკუთრებული ისტორიული ეპოქა“, რომელიც შეიცავს საყოველთაო განათლებას. („კომუნისტი“ 2 ივნისი).

ცხადია, თუ გვინდა გადავიდეთ სოციალიზმში, თუ გვინდა არსებობდეს ჩვენში ისეთი კოოპერაცია, რომელიც შეაკავშირებს „ეეროპიელთან“ „განათლებულთან“ ჩვენი მოსახლეობის ყველა მასებს, ე. ი. თუ გვინდა რომ ყველა წევრები ჩვენი კოოპერაციისა, რომელიც აკავშირებს ყველა მასებს კულტუროსნები იყვენ (სოციალიზმიც სწორეთ ესაა და მეტი არაფერი), აუცილებელი საჭიროა ჩვენი ჩამორჩენილი მასების გაკულტუროსნება, მოსპობა მათში ყოველგვარი სიბნელისა და უვიცობისა. ეს კი მოითხოვს ჩვენგან დიდ შრომას, დაუღალავ მუშაობას, რასაც ჩვენ თავდადებით ხელი უნდა მოვკიდოთ და ჩქარი ტემპით ვეწარმოვოთ ის.

***

ამ გვარათ დღეს ჩვენთვის ცხადია, რომ 1) კოოპერაციას ჩვენს პირობებში უდიდესი მნიშვნელობა ეძლევა, მას განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მივაქციოთ. „ძველი კოოპერატორის ოცნებებში წინათ ბევრი რამ იყო ფანტასტიური“, მაგრამ დღეს პროლეტარიატის დიქტატურის ხანაში ის კარგავს თავის ფანტასტიურობას და პრაქტიკულ ღირებულებას წარმოადგენს ჩვენთვის.

2) დღეს კოოპერაცია, რომელიც შეაკავშირებს მცხოვრებთა რაც შეიძლება ფართო მასებს და იქცევა მასიური კოოპერაციათ, სოციალიზმის ნაწილასხებია, ამიტომ მას უნდა აღმოუჩნიოთ დიდი დახმარება, რომელიც უნდა გამოიხატოს „ჭონებრივ შეღავათში“, როგორც ამბ. ლენინი გვასწავლის.

3) მაგრამ დახმარება უნდა აღმოუჩინოს უპირველეს და უწინარეს ყოველისა ისეთ კოოპერაციას, რომელიც მართლაც აერთიანებს მცხოვრებთა ფართო მასებს თავის საქმიანობაში. ამიტომ კოოპერაცია უნდა ცდილობდეს გადაიქცეს ის რაც შეიძლება ფართო მასებათ.

4) ამისათვის კი საჭიროა, რომ ჩვენი მცხოვრებთა უმთავრესი მასები, რომლებსაც წარმოადგენს დღეს ჩვენი ჩამორჩენილი გლეხობა, ჩათრეულ უნდა იქნეს კოოპერაციაში. ეს ჩათრევა შესაძლებელია მათი დაინტერესებით, ე. ი. თუ გლეხობას მიეცემა ერთგვარი რეალური შეღავათი, რითაც ის დაინჩარების მონაწილეობის მიღებას კოოპერაციაში.

5) მაგრამ სრული სოციალიზმის დასამყარებლათ საჭიროა ჯერიც მეორე მთავარი კითხვის გადაჭრა ჩვენი გლეხობის გაკულტუროსნება. ის მაშინ მიიღებს კოოპერაციაში „აქტიური მონაწილეობას, როდესაც გაგებული ექნება მისი ასავალ-დასავალი, როდესაც შეგნებული ექნება ის დიდი მნიშვნელობა როგორიც აქვს მასიურ კოოპერატიულ საქმიანობას ჩვენში, ე. ი. როდესაც ის „გაევროპიელდება“. ამიტომ დიდი და ფართო მუშაობის წარმოებას უნდა შევუდგეთ ჩვენ ამ დიდი ამოცანის განხორციელებას, რომელიც მოითხოვს ჩვენგან წლობით დაუღალავ შრომას, და რომლის განხორციელებით ხორციელდება თვით სოციალიზმი, ვინაიდან სოციალიზმი არის „ცივილიზაციულ კოოპერატორების წყობილება წარმოების საშუალებებზე საზოგადო მფლობელობის არსებობის დროს“ ამბ. ლენინის გამოთქმით.

კ. კომუნაძე.

ჰამბურგის კონგრესის შემდეგ

ჰამბურგის კონგრესის ერთად ერთი შედეგი არის აშკარა რეფორმისტების გაერთიანება მორცხვ რეფორმისტებთან. ამ კონგრესზე არ დაარსებულა ინტერნაციონალი. მან ვერ მოგვცა პროლეტარიატის წინაშე მდგომ პრობლემების დაფასება. მან ვერ შესძლო თვით მეორე ინტერნაციონალის აღდგენა.

უკანასკნელი რეფორმისტული ორგანიზაცია იყო. რევოლიუციონერობას იჩენდნენ მხოლოდ სიტყვებით, საქმით კი მხოლოდ რეფორმებზე ფიქრობდა, ეს რეფორმები უნდა განხორციელებულიყო კაპიტალიზმის ნაადგზე და მის ფარგლებში, თითეული პარტია—მეორე ინტერნაციონალის წევრი—მტკიცედ იცავდა „თავის“ სახელმწიფოს და „თავის“ ბურჟუაზიას. როცა იფეთქა ომმა, ამ პარტიებმა მონაწილეობა მიიღეს მასში, მხარი დაუჭირეს ბურჟუაზიას და თავს ირთობდა ოცნებით, რომ უკანასკნელის გამარჯვება საშვალებას მისცემს მათ ოდესმე განახორციელონ რეფორმები პროლეტარიატის სასარგებლოდ. სოციალ-პატრიოტიზმი რეფორმიზმის ღვიძლი შვილია.

მსოფლიო ომის დროს კაპიტალისტებმა ევროპა ნანგრევებათ აქციეს. პროლეტარიატისათვის ათეული წლების პერიოდით გაჰქრა მისთვის საყარგებლო რეფორმების განხორციელების შესაძლებლობა.

ნაციონალური თავდაცვის საკითხი.

და აი კვლავ შეიკრიბენ რეფორმისტები ყველა ქვეყნებიდან: ვანდერველდე, მისი უდიდებულესობის ბელგიის კაროლის მინისტრი; ბატონი ჰენდერსონი, მისი უდიდებულესობის ინგლისის მეფის მინისტრი; ბატონი ბრანტინგი, მისი უდიდებულესობის შვეციის მეფის მინისტრი; ბატონი შეიდემანი მისი იმპერატორობითი უდიდებულესობის ვილჰელმ მეორეს მინისტრი და მისი უწმინდესობის, მსოფლიო ბურჟუაზიის, რამდენიმე ათეული სხვა წვრილი მინისტრი. პირველი ამოცანა, რომელიც მათ წინაშე დაისვა ომის გაკვეთილების შემდეგ, ეს იყო გამოეძებნათ თავისი შეხედულება ზვავის „ნაციონალური თავდაცვის“ და ბურჟუაზიასთან კოალიციის შესახებ. შეეძლოთ თუ არა მათ უარი ეთქვათ „ნაციონალური თავდაცვის“ პოლიტიკაზე? 15.000.000 კაცი იმსხვერპლა ომმა „ნაციონალური თავდაცვის“ დროს. ომის დროს სოციალ-დემოკრატები ამბობდენ: „ეს იქნება უკანასკნელი ომი“-ო. ეს სიტყვები ახლა, როცა შეიარაღება ყველგან გრძელდება, როცა საშუალო ევროპა, ახლო აღმოსავლეთი და მთელი აღმოსავლეთი ბრძოლის ასპარეზათ არის გადაქცეული, როცა მზადდება კონფლიქტები ინგლისს-საფრანგეთსა და ამერიკა-იაპონიას შორის, სიცილს იწვევენ. რა უნდა ექნათ ჩვენ რეფორმისტებს? ჰააგაში მათ განაცხადეს: „საყოველთაო გაფიცვა ომის წაბაღმდეგ“-ო. მაგრამ ამის შემდეგ მეორე ინტერნაციონალის მდივანმა კამილ ჰიუსმანსმა სთქვა: „შემდეგი ომის დროსაც ჩვენ მოვიქცევით ისე, როგორც 1914 წელს“. მაგრამ მდგომარეობა ისე კრიტიკულია, რომ ასეთი ხუმრობა სრულიად უადგილოა. და აი ჰამბურგის კონგრესმა ბრძნულად გადაწყვიტა ეს ყველაზე მწვავე და მნიშვნელოვანი საკითხი. მან ამ კითხვაზე სრულიად არ გასცა პასუხი. ახალი ინტერნაციონალი უსაქმოდ გადაეშვა ამობოკრებულ ზღვაში. ის მხოლოდ ნაპუშია, რომელსაც საითაც უნდა, იქით გააქანებს ქარი.

რეფორმების საკითხი.

რეფორმიზმი,—ეს ნიშნავს რომ პროლეტარიატმა უნდა გაიაროს დემოკრატიული წყობილება. კაუცკი ამბობს, რომ მარქსიზმს გასწორება ესაჭიროებაო. „კაპიტალიზმიდან სოციალიზმში გადასვლა ხდება პროლეტარიატის დიქტატურის საშუალებით“,—სწერდა მარქსი. რუსეთის რევოლიუციამ ძლიერ დააშინა ბ. კაუცკი. მან დახურა მარქსის წიგნები, გაიმაგრა ცხვირზე თავისი პენსნე, ფიქრებს მიეცა და შემდეგ შემოიძახა: „ევრიკა! დიქტატურა? ეს ხომ საყოველთაო საარჩევნო უფლებას ნიშნავს!, ეს არის დემოკრატია! პროლეტარიატი ნელნელა მოიპოვებს საპარლამენტო უმრავლესობას და ხელში ჩაიგდებს ძალა-უფლებასო“.

1918 წ. კაუცკი ჯერ კიდევ ბურჟუაზიასთან კოალიციის წინააღმდეგი იყო. ამის შემდეგ დიდი დრო გავიდა, სოციალ-დემოკრატები შევიდენ ბურჟუაზიულ სამინისტროებში, სადაც კი ეს შესაძლებელი იყო. ისინი ხელს უწყობდენ ბურჟუაზიას დაებრუნებინა თავისი ბატონობა. ამისათვის მას ბურჟუაზია ოჯახური სცენებით აჯილდოვებდა და უსკანდალოთ აძევებდა სამინისტროებიდან. ზოგ ქვეყნებში ასეთი მარცხის შემდეგ სოციალ-დემოკრატია საცოდაობას წარმოადგენდა, მას არც კი კითხავდენ კოალიციის მოხსნაც ან ორ წინააღმდეგ. ზოგიერთ ქვეყნებში, სადაც სოციალ-დემოკრატები ჯერ არ განუდევნიათ მთავრობებიდან, ბურჟუაზიამ მათ ისეთი მოვალეობის შესრულება დააკისრა, რომ ზოგ სოციალ-დემოკრატებს ამის გახსენებაზე ცრემლები უვსთ თვალში. თუ დღეს გერმანელი სოციალ-დემოკრატები შეეკრენ „დიდ კოალიციაში“, ისინი ერავითარ რეფორმებს ვერ დაპირდებიან პროლეტარიატს; პირიქით, იძულებული გახდებიან ახალი ტვირთი დაადგან ზურგზე მუშათა კლასს. კაუცკიმ დასწერა წიგნი სოციალ-დემოკრატიის ახალი პროგრამის შესახებ იმ დროს, როცა მისი მეგობრები ბურჟუაზიულ მთავრობაში იმყოფებოდენ მინისტრებათ. მაგრამ ამ წიგნმა გამოსვლაც ვერ მოასწრო, რომ დაძველდა. ბევრ ადგილებში დაიწყო ფაშისტების შეტევა. ასეთ პირობებში მეორე ინტერნაციონალის დროშებზე კოალიციონური პოლიტიკის ლოზუნგის წარწერა სასაცილო იქნებოდა. კოალიციისათვის, როგორც ქორწინებისათვის, საჭიროა, ყოველ შემთხვევაში ორი მხარე. ბურჟუაზია კი ფაშიზმის ხახეს დგას. რა მოუვა რეფორმებს? რა დაემარება დემოკრატიას? რეაქცია, ყოველგან რეაქცია! რა მძიმე დრო დადგა!—სჩივიან რეფორმისტები. და აქედან გამოსავალი: საკითხის გადადება უკეთეს დრომდე. და აი, ახალი ინტერნაციონალი გადის ზღვაში არა მარტო უსაქმოთ, არამედ უიალქნოთ და უკომპასოთ. ეს არის საბრალო, ნახევრათ დამპალი ხომალდი, რომელსაც აქეთ-იქით აქანებს ქარი და ტალღები.

ხარებარაციის საკითხი.

მაგრამ მაინც საჭიროა ხარეპარაციო საკითხის დასმა. დე-ბრიუკერმა ამას წინათ ბელგიის მუშათა პარტიის კრებაზე შეიდგომნს „სისხლის სამართლის დამნაშავე“ უწოდა, პოლიტიმეტრებმა დაფარა დე-ბრუკერის სიტყვები. ახლა კი გერმანიისა და ბელგიის სოციალ-დემოკრატები ძმურად უსხედან ერთ მაგიდას „სინდიკატების (პროფკავშირების) სახლში ჰამბურგში.

სარეპარაციო საკითხში ასეა ჩაწერილი ვერსალის წმინდა წიგნში: „გერმანიამ, რომელიც დამნაშავეა ომში, უნდა გადაიხადოს“. სიდნეების პირით, ანტანტის სოციალისტები იძულებული გახდენ ეთქვათ, რომ ომში დამნაშავე არიან ყველა მთავრობები. აქედან იმ დასკვნის გამოტანა შეიძლება, რომ ჰამბურგის კონგრესი პროტესტს აცხადებს გერმანიაზე დაკისრებულ ვალდებულებათა გამო. სრულიადაც არა. კონგრესის აზრ

ВЕЧЕРНЯЯ ГАЗЕТА

Издание Московского Совета Рабочих, Крестьянских и Красноармейских Депутатов

Выходит ежедневно, кроме праздников, в 5 ч. дня

Адрес редакции и конторы: Тверская, 13. Телефоны: 2-50-80, 2-50-81, 2-50-82, 2-50-83, 2-50-84

Подписная плата: на 1 месяц 1 р. 50 к., на 3 месяца 4 р. 50 к.

Объявления принимаются в конторе газеты и в Рекламном отделе Госиздата (Кузнецкий мост, 22, тел. 1-50-00)

Цена за строку петитной строки 1 р. 50 к., за строку текстовой строки 3 р.

Редактор-издатель Н. И. БУХАРИН

Ленин о Коминтерне

Ленин был одним из основателей Коминтерна. Ленин был руководителем Коминтерна. Ленин был вождем Коминтерна. Ленин был душой Коминтерна. Ленин был знаменем Коминтерна. Ленин был гением Коминтерна. Ленин был всем Коминтерном.

Ленин был Коминтерном.

Ленин был Коминтерном, потому что Ленин был Лениным.

Ленин был Коминтерном, потому что Ленин был Лениным, потому что Ленин был Лениным, потому что Ленин был Лениным

ეკონომიკური ცხოვრების ორგანო

ეკონომიკური ცხოვრება

ორშაბათი, 14 ივნისი, 1924 წ. — 14 ივნისი, ორშაბათი

ბანკირების ახალი ტრიკი.

ბანკირმა ბანკის ფონდები ჯიბეში ჩაიდო.

ბანკირმა — 11 ივნისი. ბანკირების ასოციაციის ბანკირმა ბანკის ფონდები ჯიბეში ჩაიდო. ბანკირის ამ ახალ ტრიკს ბანკირები ვერ ხვდებიან

Ленинградская правда

Орган Ленинградского губернского и городского комитетов Российской коммунистической партии (большевиков).

Выходит ежедневно, кроме понедельников, после праздничных дней — на следующий день.

Адрес редакции и конторы: Дворцовая площадь, дом № 6/1. Телефоны: редакции 126-80, 126-81, 126-82, 126-83, 126-84, 126-85, 126-86, 126-87, 126-88, 126-89.

Подписная цена: на 1 месяц — 1 р. 50 к., на 3 месяца — 4 р. 50 к., на 6 месяцев — 9 р., на 12 месяцев — 18 р.

Подписка принимается в конторе газеты, Дворцовая площадь, дом № 6/1, и во всех почтово-телеграфных конторах.

Объявления принимаются в конторе газеты, Дворцовая площадь, дом № 6/1, и в Отделении по приему объявлений при Ленинградском Губернском Отделе Народного Образования, Невский пр., дом № 40, ежедневно, кроме воскресных и праздничных дней, от 10 час. утра до 4 час. дня.

Цена строки петитного шрифта: на первой странице — 1 р. 50 к., на последней странице — 1 р. 20 к., в отделе „Из зала заседаний“ — 2 р. 50 к., в отделе „Из Советов“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из профессиональных союзов“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из партийной жизни“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из деревни“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Красной армии“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Красного флота“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Коминтерна“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Совета“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губисполкома“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкома“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкома“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губпрофсовета“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горпрофсовета“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомола“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомола“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомпарта“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомпарта“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомнаца“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомнаца“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомжен“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомжен“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомдет“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомдет“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомпрос“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомпрос“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомсоц“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомсоц“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомздрав“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомздрав“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомсвязь“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомсвязь“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомтранс“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомтранс“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомторг“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомторг“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомфин“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомфин“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомсельхоз“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомсельхоз“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомлес“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомлес“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомводхоз“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомводхоз“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомрыбхоз“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомрыбхоз“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомохота“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомохота“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомземотдел“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомземотдел“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомкоммунхоз“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомкоммунхоз“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомсоцобес“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомсоцобес“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомпенсион“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомпенсион“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомстрах“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомстрах“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомфинотдел“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомфинотдел“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Губкомсоцстрах“ — 1 р. 50 к., в отделе „Из Ленинградского Горкомсоцстрах